

LES PREPOSICIONS DE NADAL

Si l'Advent és temps d'espera per l'adveniment del Regne...

Si l'Advent és temps que ens serveix per preparar-nos per a Nadal, per tal que no sigui només un record històric...

Si Jesús, tot sovint, ens recorda que hem de vetllar ...

Si...

No és gens estrany que cerquem unes **preposicions** de Nadal.

Aquestes en són unes. Cadascú pot buscar les seves.

A Nadal no s'hi arriba només parlant d'amor.

AMB els altres, Nadal és més clar.

CONTRA el desencís, Nadal fa renéixer l'esperança.

DAVANT el germà necessitat, només és Nadal si li dones la mà.

DEls qui saben vetllar en la seva nit és el Nadal més lluminós.

DE Déu ens ve Jesús: és Nadal.

DES del sofriment, Nadal pren un altre rostre.

EN el nostre món ens cal fer-hi néixer l'esperança.

ENTRE l'egoisme mut i la festa sorollosa hi ha el diàleg, que és Nadal.

CAP A la pau de Nadal no s'hi va sense el teu esforç.

FINS que tots ens sentim germans ens caldrà anar anunciant Nadal.

MALGRAT les nostres mesquineses, Déu continua encarnant-se en l'home.

MITJANÇANT l'acollida del qui es troba sol, Nadal esdevé més transparent.

PEL petit esforç de cadascú, Déu neix de nou en el nostre món.

PER A fer camí fins Nadal cal anar lleuger d'equipatge.

SALVANT la desconfiança vers l'altre, Déu és amb nosaltres.

SEGONS quina sigui la teva generositat, Nadal serà més o menys vida nova.

SENSE compartir de cor, difícilment és Nadal.

SOBRE la misèria que hem causat, Déu continua fent-hi vessar el seu amor.

SOTA la fredor de tota persona hi ha un cor que pot ser reviscolat.

TOCANT el nostre recel, hi ha la disponibilitat sense límits de Déu.

ULTRA parlar de l'amor, Déu esdevé home que estima.

ALTRES FRASES PER AL TEMPS D'ADVENT- NADAL

- Quan l'home malda per ser Déu, Déu no dubta d'esdevenir home.
- On és ? -anaven preguntant els Mags.
- Perquè Déu passa a ser, en Jesús, un germà, nosaltres no podem "passar" dels germans.
- ... I el posaren en una menjadora... Preneu i mengeu-ne tots!
- Nadal: una llum per fer camí ! Deixa, doncs, de pensar com pots enlluernar els altres.
- Per Nadal Déu ens fa el regal de Jesús. Tu mateix pots ser el millor regal per als altres.
- Compartir apropa a Nadal. N'allunya perseguir la seguretat.
- Nadal posa en camí. La seguretat i el temor te'n fan desdir.
- Per Nadal no cantis els pastors, si cada dia condemnes els qí has d'acollir amb amor.
- És fàcil parlar bé dels marginats del Nadal de l'any 1. Fes fàcil que es parli dels que margines cada dia de 1995.
- L'esperança no es pot comprar, creix quan estimes.
- No maleeïxis la fredor del món: comença a ser caliu per als altres.
- Des d'on desitgem pau i felicitat ?
- No perdís el tren de l'esperança!
- En camí cap a un món de germans !

Joan Busquets i Prat

L'INFANT QUE CERCAVA EL NADAL

Una vegada hi havia un infant que venia d'un país molt llunyà. Mai, mai, no havia vist la neu. Per això, tan aviat com va començar a caure uns grans borrallons de neu, es posà a cridar:

- Què és això ?
 - Això es neu !- li respongueren els companys de l'escola-. Quan la neu cau vol dir que ja som a l'hivern i que ben aviat arribarà Nadal.
 - Nadal ?- preguntà l'infant que venia de lluny- Què és Nadal ?
- Tots els companys es posaren a riure.
- De veritat que no saps que és Nadal ? Doncs mira, no et cal sinó buscar-ho !

I l'infant que venia d'un país molt llunyà se n'anà camí enllà per tal de cercar el Nadal. I camí enllà, es trobà amb un pobre home vestit amb una capa vermella, una caputxa vermella, i una llarga barba blanca.

L'infant se li acostà. I el bon home de vermell el cridà:

- Ei ! tu, petit ! Ets ben simpàtic. Vols asseure't damunt els meus genolls ?
- Qui sou ? - li preguntà l'infant.

I el bon home de vermell s'arronsà les espatlles:

- Evidentment, sóc el Papa Nadal.
- Llavors, si en sou el pare, vos podreu dir-me qui és Nadal !

El bon home de vermell esclafí a riure:

- I tant ! Vine a asseure't damunt els meus genolls. Et faran una fotografia molt bonica. I només costa 100 pessetes.
 - Però, si només tinc cinc duros !
 - Doncs, pitjor per tu. -va dir el Papa Nadal.
- I tot seguit es girà cap a una nena.

L'infant que venia d'un país llunyà arribà davant d'uns grans magatzems. "Damunt dels seus cartells daurats va llegir-hi: "Nadal al primer pis".

Ràpidament pujà per l'escala mecànica fins al primer pis. Va veure-hi joguines, piles i piles de joguines. I una gran massa de gent que no parava d'escriure. L'infant s'adreçà a una dependenta:

- Si us plau, el Nadal ?

Precisament és aquí -li va dir la dependenta-. Què és el que vols ? Una disfressa de metge ? O potser un cotxe electrònic ? No seran uns patins ?

- Bé, a mi m'agradarien un mecano, una capsa de pintures, i ... un vehicle dirigit.

La dependenta calculà a la màquina:

- Mil dues-centes pessetes, més dues-centes cinquanta, més dues mil dues-centes ... tot plegat puja tres mil sis-centes cinquanta pessetes. Vols que t'hi posi un paper de regal ?

- No. Jo només tinc cinc duros.

I se'n va anar.

I caminant pel carrer, amb les mans a la butxaca, arribà davant d'una petita pastisseria. Damunt del vidre de l'aparador hi havia escrit, amb pintura blanca: "Nadal a preus ben petits". L'infant que venia d'un país llunyà es digué:

- Aquí sí que potser podré comprar, si més no, una mica de Nadal.

Així doncs, entrà i va dir al pastisser:

- Bon dia, senyor. Puc comprar alguna cosa amb cinc duros ?

- I tant ! noiet -va dir el pastisser-. Aquí tens una bosseta amb petits Nadals !

I el pastisser va deixar caure cinc petits Papas Nadal de sucre rosat en una petita bosseta de paper transparent. L'infant sortí de la pastisseria. S'assegué a la vorera, i es disposà a menjar els Papas Nadal de sucre.

- És bo el Nadal -es digué-. Certament és una bona llaminadura.

De sobte, sentí algú que plorava al seu costat. Enlairà el cap i va veure una nena petita amb una gran pilota vermella a la mà i grosses llàgrimes damunt les galtes.

- Què és el que et passa ? -digué l'infant.
 - El meu germà m'ha pres la pilota vermella -va dir la nena petita.
 - Bé, però te l'ha tornada, oi ?
 - Sí, però també m'he l'ha rebentada !
 - Té ! -digué l'infant- no ploris més. Et dono el meu darrer Nadal.
- La nena petita se'l menjà i deixà de plorar. L'infant prosseguí:
- Que ho saps, tu, què és realment Nadal ?
- La nena petita féu un gran somriure.
- Nadal és un regal !

I se n'anà tot fent botar la seva pilota vermella. L'infant no va acabar d'entendre-ho. Però, quasi quasi es va sentir content.

A la cantonada del carrer, va veure un senyor amb ulleres negres, que anava temptejant en totes direccions, damunt la voravia, amb un bastó blanc.

A terra hi havia un barret. L'infant arreplega el barret i el posà a les mans del cec.

- Oh ! Gràcies, moltes gràcies, digué el cec. Una ventada se me l'ha endut, i no aconseguia retrobar-lo. Què puc fer per tal d'agrair-t'ho ?

L'infant li demanà:

- Podríeu dir-me què és el Nadal ?
- Nadal ? -digué el cec-. Nadal és la llum.

I se n'anà colpejant el terra amb el seu bastó blanc. L'infant no ho compregué del tot. Però se sentia content.

Un xic més enllà, se n'adonà que hi havia un vellet tot mirant enlaire mentre cridava:

- Piripí, torna ! Torna Piripí meu !

L'infant aixecà el cap. D'entrada no va veure res de res. Després s'adonà d'un ocellet groc, aturat a l'ampit d'una finestra.

El vellet li va dir:

- És el meu canari, saps ? Se m'ha escapat. sense ell em trobaria ben sol.
- Espereu-vos, li digué l'infant.

Es va treure el seu jersei, i amb traça el llançà damunt del canari. El prengué suaument entre les seves mans, sense prémer-lo, i el retornà al vellet.

- Ets molt hàbil filllet. Què puc fer per donar-te les gràcies ?

L'infant li preguntà:

- Podríeu dir-me què és Nadal ?

El vellet va fer un petonet al caparró del canari. Després picà l'ullet a l'infant i li digué:

- Nadal és l'amor!

I es féu fonedís escala amunt. L'infant, veritablement, no ho acabà d'entendre, però de cop i volta se sentí content.

Quan, després de les festes, retornà a l'escola, tots els companys parlaven de Nadal. Deien:

- A mi em van fotografiar assegut als genolls del Papa Nadal !
- Però això no és Nadal !

I els companys hi tornaren:

- Hem fet un dinar descomunal. Hi havia cinc postres !

L'infant tornà a dir:

- Però això no és Nadal !

El companys continuaren comentant:

- Ara sí que ens ho passarem bé: tenim cotxes elèctrics, sabatilles noves, bitlles, llaminadures, canons i soldats!

L'infant cridà més fort encara:

- Però això no és Nadal !

I els seus companys l'escriassaren:

- Doncs, què és Nadal ?

L'infant que venia de lluny es posà a riure. Se n'anà cap al pati saltant a peu coix, mentre cridava:

- No us cal sinó cercar !

André Gréani i Marie-Hélène Delval

Extret d'Astrapi, núm.52

Traducció: Joan Busquets i Prat

NADAL PER ALS CRISTIANS I PER A TOTHOM

Nadal és, per als cristians i per a tothom, la festa de la vida. Tots els éssers humans ens preguntem alguna vegada si haver nascut és una sort o una desgràcia, si el pas del temps ens acosta a la joia o a la mort, i si ens podem fiar dels nostres desitjos de felicitat i de fraternitat. El missatge nadalenc ens convida a confiar en la vida. Les antigues històries dels Evangelis ens expliquen el naixement d'un noi en el qual habitarà una inesgotable plenitud. El noi és de l'espècie humana i en la seva dignitat simbolitzem la nostra pròpia dignitat. És un noi tan fràgil com tots els altres i els seus pares són gent socialment insignificant. La narració es complau a descriure'ls pobres i membres d'un poble ocupat. La gràcia infinita del noi és invisible com invisible és la gràcia de tots els infants nascuts abans o després d'ell.

Però tot infant és portador de gràcia i la gràcia pertany a la vida. Els gestos més senzills, com respirar, contemplar, parlar, festejar, treballar, patir, reposar i desitjar, tenen un abast que no sabem mesurar, i que el missatge nadalenc indica amb esdeveniments prodigiosos i meravellosos. Els naixements, pels cristians, són més consistents que les aparicions de la mort. La vida, pels cristians, és una experiència que, malgrat les contradiccions, ens inscriu, irreversiblement, en la joia.

El nostre cos, els nostres paisatges, els nostres amics, els nostres països, el nostre univers són realitats que podem celebrar perquè estan plens de gràcia, perquè són les arrels i les manifestacions de la vida, i perquè tota vida sorgeix d'un misteri feliç, que dóna fonament i sentit a tota joia, a tot crit i a tota esperança.

Nadal és, per als cristians i per a tothom, la festa de la pau. Ens costa parlar de pau quan els poderosos d'aquest món exhibeixen impúdicament els seus exèrcits preparats per a la guerra. Després d'experiències tan amargues com les guerres del segle XX que han afegit al cerimonial de la mort les sofisticades armes nuclears i químiques, no s'explica que els dirigents de nacions considerades civilitzades presentin raons per justificar les guerres en curs i les guerres anunciades. També hi ha les petites guerres que no apareixen als mitjans de comunicació.

Els informes de les organitzacions internacionals de defensa dels drets humans ens alerten sobre el caràcter habitual de la tortura, sobre la quantitat de persones assassinades per tota mena d'explotadors, i sobre l'extensió de violències que semblen gratuïtes però que tenen el seu origen en la misèria, en les implacables estructures de dominació, en els fantasmes i en la por. El missatge nadalenc, en aquest context, ens convida a construir la pau. El noi del qual parlen els Evangelis refusà les armes i la violència, serà torturat i mort i esdevindrà símbol de molts altres pacificadors rebutjats pels poders establerts. Els cristians recorden d'ell gestos i paraules de comprensió, de no discriminació, de compassió, de solidaritat i d'amor. Creuen que la seva pau, anomenada en aquelles narracions esperit de pregària i filiació divina, és un paradigma que indica la manera més autèntica de realitzar la vida humana. Per aquesta raó, en el moment present com en qualsevol altre temps, les comunitats cristianes fan costat als marginats, als pobres, als oprimits, als malalts, als vells, als desesperats i contribueixen a mantenir vivents les utopies a favor de la llibertat, la solidaritat i la dignitat de les persones i dels pobles.

En una època com la nostra, resignada a la violència, els cristians reclamen la pau i les metodologies no violentes. La pau, a final del segle XX, s'ha d'entendre també com una relació no agressiva amb el medi ambient. La cultura de la modernitat havia considerat la naturalesa com un escenari advers i com una primera matèria inesgotable. Actualment, sabem que la salut del planeta terra és fràgil i que s'han de canviar les idees, les imatges i les pràctiques que perjudiquen el medi ambient. Les narracions evangèliques nadalenques prefiguren una harmonia còsmica que convida a construir la pau en una perspectiva ecològica global.

Nadal és, per als cristians i per a tothom, la festa de les sorpreses religioses. Les religions són observades pels nostres contemporanis amb precaució. Hi veuen elements positius com les crides a la responsabilitat moral, el seu efecte consolador o l'oferiment de seguretat, però també hi descobreixen elements negatius com el tancament intel·lectual, unes propostes de vida conformistes i un règim psicològic infantilitzant. Les Esglésies cristianes semblen molt preocupades per ortodòxies doctrinals o morals i, en el fons, pel seu poder com a institució.

El missatge nadalenc allibera la qüestió religiosa de tots els plantejaments sectaris. Diuen els Evangelis que el noi va néixer i viure al marge dels poders establerts i dels interessos de les clerecies. Les seves paraules no tenien pretensions ideològiques i li agradava anar més enllà dels criteris morals habituals. En realitat, el noi va parlar d'un déu sorprenent. En destaca més la tendresa que la majestat, el fa proper als pobres i als qui ploren, el molesta que sigui domesticat, segrestat o utilitzat per les institucions religioses.

El noi descol·loca tot l'univers religiós. Ja no queda clar que la perfecció moral garanteixi la proximitat de Déu. Ja no queda clar que siguin tan útils les mediacions de les organitzacions religioses. Déu, segons el noi, no està on havíem imaginat. Déu no és localitzable. Déu, en canvi, és proper a la vida i a l'amor. Déu, segons el noi, apareix en la serenor dels cors humans quan ens sentim innocents, quan ens dol el mal, quan construïm fraternitat. Déu es fa llunyà quan el convertim en l'objecte de les nostres religions i de les nostres lluites pel poder. Déu és paradoxalment tan proper i tan llunyà que les nostres paraules són sempre inadequades. Els silencis de Nadal són més significatius que les paraules. Nadal és, per als cristians i per a tothom, una nova obertura a la vida, a la pau i a les sorpreses religioses.

Fèlix Martí
membre del Moviment Internacional
d'Intel·lectuals Catòlics
(Extret del diari AVUI, 25-26 desembre 1990)

SIGNES NADALENCES

De sempre s'ha dit que hi ha un canvi d'actituds al voltant dels dies de Nadal. Fins i tot els qui troben en aquesta festa -potser totes les festes, però especialment les que són més oficialment i popularment festives- són font d'irritació, quan arriben aquests dies no poden evitar, en algun moment, una reacció que en podríem dir nadalenca, és a dir, socialment afectuosa. Tòpica, dirà algú. A veure si un dia penso a escriure unes quantes ratlles valorant els tòpics que no s'han de confondre sistemàticament amb el conservadorisme.

Però deia, ara mateix, que en aquest moment de l'any apareixen públicament uns gestos -unes pautes de conducta, que diuen els analistes seriosos- que arriben a impregnar l'aire que respirem. M'ha fet molt efecte que l'atmosfera nadalenca s'infiltri també en els horòscops que surten a la premsa. He examinat un diari i m'he trobat que tots els signes estan influïts per l'esperit nadalenc, encara que no hi facin referència expressa.

"Cultiva l'amistat. Pots aconseguir que una persona deprimida recuperi l'ànim". "Atenció a les propostes de futur que et faran, en pots treure profit". "La teva salut física i emocional millorarà molt. Tindràs serenitat per enfrontar-te amb qualsevol dificultat". "En les relacions personals, els problemes s'arreglaran gairebé sense que hi intervinguis". "Si alguna cosa t'enfrontava als teus familiars, avui podràs trobar un punt d'entesa. Els qui t'envolten es mostraran molt raonables. Procura correspondre-hi amb flexibilitat". "Compleix els suggeriments dels parents perquè contribuiràs a l'harmonia familiar. Si has de de pastoret, fes-ne".

Tots, tots els signes estan afectats pel benèfic Nadal. "Bon dia per a les qüestions sentimentals, encara que hagin començat malament. Podràs corregir els teus errors i contribuir a fer que els altres també els corregeixin". "Posa't en contacte amb amics i familiars, i preocupa't d'allò que els inquieta. Tindràs una influència positiva sobre els que t'escolten". "Ara es poden restablir les relacions perdudes. Si t'interessa l'amistat d'algú, ves-lo a veure, encara que en el passat t'hagi manifestat rancúnia. Et tornarà a escoltar".

Es pot demanar més coincidència de pau i bona voluntat nadalenca en tots els signes del zodíac ? De tota manera, no tots el consells que dóna l'horòscop que he consultat són tan altruistes. Als ciutadans que són escorpí, els avisa: "Dia favorable per a les relacions socials. Si has de demanar algun favor o vendre algun producte, és un dia millorable perquè et facin cas".

Davant la unanimitat de l'horòscop, que pronostica la superació dels problemes i la general i cristiana germanor, em pregunto si són els astres els que provoquen els sentiments nadalencs, o si aquests sentiments humans són tan poderosos que han aconseguit la favorable disposició dels astres per a tots els signes.

Però que aquests dies no són com els altres, segur. El matí de Nadal vaig sortir del garatge, amb el cotxe. El conductor del cotxe que esperava que el semàfor es posés verd em va fer un gest, per deixar-me lloc en el seu carril. Ja m'ho esperava, perquè em va passar el mateix el Nadal passat. Ara, fins al Nadal de l'any que ve.

Josep M.Espinàs

(extret del diari AVUI, 28 de desembre de 1990)

UN NADAL A L'AIGUA

Demà ja és Nadal, justament Nadal és demà.

De totes les llorigueres, de tots els caus amagats, surten les bones flaires dels pastissos d'herbes, dels caramels, de la coca de canyella. Ah ! les bones olors calentes de Nadal.

Però aquesta tarda, ha començat a caure la pluja. Està caint des de fa hores sense parar. Cau fortament, molt fortament, cada vegada més fortament.

A mitja nit, enmig de la boira, se senten uns petits crits. Es tracta de les formigues: l'aigua ha inundat el seu formiguer. Surten corrents, tot patollant amb grans entre les potes.

Truquen a casa dels conills:

- Perdoneu-nos, però estem xopes de caps a peus. S'ha inundat el nostre formiguer i no sabem pas on anar.
- Passeu, passeu, els diuen el senyor i la senyora Conill.

Però just en el moment de tancar la porta, una gran onada d'aigua enfangada entra a la lloriguera.

Els conills desperten els seus petits, fan ràpidament els paquets i fugen de pressa, de pressa, en la nit amb les formigues.

A fora la pluja cau amb més força. Tot s'ha convertit en un gran torrent, en el qual tothom té por d'ofegar-se. Els conills salten de pedra en pedra, tot portant les formigues damunt les espatlles, i els conillets en braços.

Finalment aconsegueixen grimpar damunt d'un talús, i es deixen lliscar en el fangueig: avancen sense veure on van.

I heus ací que es troben amb una colla de turons. També ells han fugit, ja que a casa seva està tot inundat. On anar ?

- És la nit de Nadal ! Els meus pastissos, els regals, les decoracions tan boniques que havia preparat; tot, tot ha desaparegut sota l'aigua.
- Anem! -diu un dels conills -, estem salvats ! Heus ací una petita gruta. Posem-nos-hi a aixopluc.

Els turons, els conills i les formigues s'instal·len en aquell lloc sec. Encenen una fogaina per tal d'eixugar-se i es posen a xerrar.

Un dels conills es desconsola:

- Ai,el meu pobre arbre de Nadal fet de falguera seca. Mai no em consolaré d'haver-lo perdut!

I un altre conill, sospira:

- El meu enciam, la meva remolatxa, la meva bona remolatxa de Nadal !
- I els mitjons que jo t'havia fet, diu la seva dona tot eixugant-se els ulls.
- I nosaltres què! -criden els petits -, els nostres bombons, els nostres regals;
tot, tot se n'ha anat amb l'aigua.

Però heus aquí que un esquirol treu el cap per l'entrada de la gruta:

- He perdut la meva mare. No l'heu vista pas passar per aquí ?

Tothom surt cap a fora. Comencen a buscar sota la pluja. Criden:

- Senyora Esquirol, senyora Esquirol...!

I una mica més enllà, de sobte, en l'aigua que regalima hi és ella, mig negada.

Ràpidament la traslladen a la gruta. Li assequen el pelatge. Li afluixen els vestits. Troben una cassola i una infusió de menta, i ben aviat la senyora Esquirol retorna a la vida. Comparteixen, llavors, les galetes, les pastanagues i els grans de blat. I, ben aviat, es posen a cantar.

També ha arribat un cargol que ha saludat dient, només:

- Déu vos guard a tota la colla !

I es posen a cantar durant molt de temps, i després, xerra que xerra. Demà, o d'aquí a pocs dies, tot ja estarà eixut, i tot anirà millor.

Per acabar, el cargol diu:

- Per Nadal jo sempre estava sol. Però la meva mare sempre m'havia dit que, quan plou, m'afanyés a sortir. L'aigua és la vida !

Anne-Marie Chapouton
Extret de Pomme d'Api, núm.214
Traducció: Joan Busquets i Prat